

GILLETTE & L'ORÉAL,

WOMEN USA

VOL. V

North Carolina • North Dakota • Ohio • Oklahoma
Oregon • Pennsylvania • Rhode Island • South Carolina



FERDINANDO FREGA ♦

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. V

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 16

นอร์ทแคโรไลนา นอร์ทดาโคตา โอไฮโอ โอคลาโฮมา ออริกอน เพนซิลเวเนีย
โรดไอแลนด์ เซาท์แคโรไลนา ช่วงที่ห้าของการเดินทางข้ามอเมริกา จากฝั่ง
ทะเลหนึ่งสู่อีกฝั่งหนึ่งแล้วย้อนกลับ

บทที่ศูนย์ — บทเปิดรวม

บทเปิดนี้ใช้ร่วมกันในหนังสือทั้งหกเล่มของชุด *Women of the United States*
บทนี้พิมพ์ไว้ครบถ้วนที่นี่ และพับเก็บไว้เพื่อให้อ่านทั้งชุดต่อเนื่องกันได้โดยไม่ต้อง
อ่านซ้ำ

บทที่ศูนย์

ที่นี่โลกไม่ใช่ดินแดน มันคือขีดจำกัด ขั้วโลกเหนือไม่ต้อนรับ ไม่ให้อภัย ไม่เหลือที่
ว่างให้ความผิดพลาด ความขาวครองอำนาจร่วมกับสิ่งสมบูรณ์ เียบงั้นและไร้
ความทรงจำ อุณหภูมิไม่ใช่ข้อมูลทางอุตุนิยมวิทยา มันคือผู้ล่า ราชริยานาน
หลายเดือน บดขยี้ความคิด บิดเบือนรูปร่างของผู้คน กลืนกินเจตจำนงของพวกเขา

ชุมชนมีอยู่น้อย เล็ก และปิดตัว ชาวอินูอิต ชาวยูปิก ชนชาติแห่งอาร์กติกอาศัยอยู่
ในที่ที่ไม่มีใครเลือกจะอยู่ ที่นี่ทุกคนจำเป็นต่อการอยู่รอดของกลุ่ม ถ้าคุณไม่มี
ประโยชน์ คุณก็กลายเป็นภาระ และผู้ที่กลายเป็นภาระจะหายไปในความเงียบ ใน
หิมะ ในตรรกะของสภาพแวดล้อมที่ไม่ยอมผ่อนปรนอะไรเลย

สถานีวิทยาศาสตร์เพิ่มความหนาวอีกแบบหนึ่ง นั่นคือความหนาวของลำดับชั้น ที่
นี้ผู้หญิงเป็นสิ่งที่พบได้ยาก เป็นความผิดปกติที่ต้องปรับตัวหรือไม่ก็ยอมแพ้

ในที่แห่งนี้ แนวคิดเรื่อง “การหายตัวไป” ไม่มีอยู่จริง มีเพียงความขาวที่ลบทุกสิ่ง

ผู้หญิงอินฮิตและยูปิก

เด็กหญิงแห่งอาร์กติกไม่ได้ถูกเลี้ยงอย่างทะนุถนอม เธอถูกเตรียมให้พร้อม เธอเรียนรู้ตั้งแต่เล็กให้ทนความหนาว ความมืด และความหิว เธอต้องเป็นประโยชน์ต่อเผ่า เพราะที่นั่นตัวตนไม่ใช่เรื่องส่วนตัว มันคือหน้าที่ ผู้หญิงแบกภาระของครอบครัวและชุมชน อาหาร ไฟ ลูก ๆ หนังสือสัตว์ การดูแล ไม่มีใครพูดถึงสิทธิ ไม่มีใครพูดถึงความเปราะบาง ภาวะซึมเศร้ามีอยู่ แต่ไม่มีชื่อ ความรุนแรงมีอยู่ แต่ไม่มีพยาน

ผู้หญิงแห่งสถานีวิจัยวิทยาศาสตร์

มีการศึกษา มีความสามารถ ค้นเคยกับวินัย เธอมาในฐานะนักวิจัย ช่างเทคนิค และแพทย์ แล้วเธอก็ได้รู้อย่างรวดเร็วว่าชั่วโลกเหนือไม่รู้จักวุฒิการศึกษา ที่นี้มีเพียงความแข็งแกร่งทางจิตใจที่นับ ลำดับชั้นของผู้ชายครอบงำเธอ และสัญญาณแห่งความอ่อนแอใด ๆ ก็ถูกตีความว่าเป็นความอ่อนแอ มันคือสภาพแวดล้อมที่ความแข็งแกร่งยังไม่พอ ต้องควบคุมตนเองอย่างถึงที่สุด

ผู้หญิงตะวันตก “คนนอก”

เธอเติบโตมาในเสรีภาพ มาถึงพร้อมความเชื่อว่าจะเอาชนะความหนาวได้ แต่ที่แห่งนี้ทำให้เธอแตกสลาย ความโดดเดี่ยว พื้นที่แคบจืด ความเจ็บที่ไม่สิ้นสุด สถานที่ไม่ใช่ชุมชน มันคือกลไก และผู้หญิงที่อยู่ในกลไกซึ่งผู้ชายออกแบบไว้ ต้องต่อสู้เพื่อไม่ให้ตัวเองหายไป

การเดินทางสู่สุดขอบโลก

เพื่อนบ้านของผม Antonio ที่ใคร ๆ เรียกว่า Nino พูดถึงแหลมเหนือ พระอาทิตย์เที่ยงคืน และเดือนที่ไร้ความมืดมาหลายปี มันเป็นเรื่องฝันที่เขาเก็บไว้ในกระเป๋า รวบรวมเป็นสิ่งที่เก็บไปไม่ได้ เช้าวันหนึ่งในเดือนพฤษภาคม ผมกดกริ่งบ้านเขาแล้วพูดขึ้น: “เก็บกระเป๋าเลย อีกชั่วโมงผมจะกลับมา เราจะกลับมาในอีก 30 วัน” เขามองผม ประหลาดใจ มีความสุข ภรรยาของเขาถามอย่างกังวลว่าเราวางแผนอะไรกัน “ไล่ตามความฝันครับ” ผมตอบ

เราขึ้นรถ ภรรยาของเรามองเราเหมือนเราเป็นบ้า แต่การเดินทางครั้งนี้เป็นเรื่องจริง Nino มีคำถามเต็มหัวไปหมดแล้ว “เราจะไปไหนกัน? ผมควรพกเงินไปเท่าไร?”

“ใจเย็น ๆ” ผมบอกเขา “อีก 54 ชั่วโมงเราก็ถึง แค่ 5,000 กม. เราอยู่ใน Range Rover คันใหม่ สนุกกับการนั่งรถเถอะ”

ทุก 300 กม. ผมต้องจอดพัก เขาแก่กว่าผมสิบสองปีและมีจังหวะของตัวเอง ผมมีน้ำและเครื่องดื่ม เขามีกาแฟและความต้องการทางร่างกาย และยังเราไปไกลเท่าไร เขาก็ยิ่งเล่าเรื่องชีวิตของเขามากขึ้น เรื่องที่ผมคงไม่มีวันได้รู้ถ้าไม่ใช่เพราะถนนที่ไม่มีที่สิ้นสุดเส้นนั้น

ผู้ชายสองคนอยู่ตามลำพังในรถพูดกันแต่เรื่องผู้หญิงตลอดเวลา เขารู้จักผู้หญิงแค่ภรรยาของเขาคนเดียว ผมหัวเราะ ผมปลอบเขาว่า “พวกเราก็เป็นแบบเดียวกันนั่นแหละ”

เขากถามผมว่าผมทำอะไรถึงยังมีสติอยู่ได้ทั้งที่ขับรถ 60 ชั่วโมง ผมเล่าเรื่องรัสเซียให้เขาฟัง ตอนอายุ 22 ผมขับรถ 51 ชั่วโมงเพื่อไปพบผู้หญิงคนหนึ่งที่ผมไม่เคยเจอมาก่อน “ระยะทางไม่ใช่ขีดจำกัด” ผมบอกเขา “มันคือข้ออ้าง ผมไม่เคยมีข้ออ้างเลย”

การมาถึงในความขาวโพลน

เราเข้าสู่นอร์เวย์ โอสเทิลริมถนนแห่งหนึ่ง เราจะจอดรถทิ้งไว้ที่นั่นแล้วเดินทางต่อด้วยเลื่อน

ไกด์ห่อหุ้มร่างกายมิดชิด ยากจะอ่านออก เมื่อเธอถอดแว่นออก ผมจึงได้รู้ว่าเป็นผู้หญิง ผู้หญิงชาวนอร์เวย์ เสียบ ตรงไปตรงมา เย็นชาราวน้ำแข็ง Nino อยู่ตรงกลางเลื่อน เธออยู่ข้างหน้า ส่วนผมสูง 190 ซม. อยู่ข้างหลังปิดท้ายขบวน

ฟ้ายังสว่างอยู่ นาฬิกาของผมบอกเวลา แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นกลางวันหรือเช้า มันคือพระอาทิตย์เที่ยงคืน เรามาถึงแหลมเหนือแล้ว

Nino ร้องให้ เขากอดผม ผมพูดกับเขาพลางหัวเราะ “ระวังหน่อย... คนอื่นจะคิดว่าเราเป็นเกย์” เราหัวเราะกัน แต่เราอยู่ที่สุดขอบโลก

แล้วความหนาวเยือกก็มาถึง: -52°C

ทางเข้าสู่อาร์กติกที่แท้จริง

พวกเขาพาเราไปที่ตู้คอนเทนเนอร์เหล็กเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า ชุดบนมหนาหนักมาก ปิดด้วยซิปปที่ซับซ้อน

ผมจ่ายค่าไกด์ Nino ถูกพาไปไว้ในอิกลูหลังหนึ่งกับผู้ชายกลุ่มหนึ่ง ส่วนผมถูกพาไปไว้ในอีกหลังกับครอบครัวหนึ่ง ชายชราอายุระหว่าง 70 ถึง 80 ปี และผู้หญิงสามคนอายุระหว่าง 30 ถึง 50 ปี

มันเป็นโลกที่ปิด เรียบง่าย โหดร้าย

ผู้ชายอยู่ห่างออกไป ผู้หญิงเป็นคนกำหนดจังหวะ และห้องน้ำคือเนินเขาที่อยู่ห่างจากอิกลูห้าเมตร อีแซงตัวก่อนจะตกถึงพื้น นี่ครั้งแรกของผมกลายเป็นดาวอาร์กติกสีเหลือง มันคือทิศเหนือที่หักทลายผม

ผู้หญิงวัยกลางคน Magi พูดภาษาอังกฤษได้นิดหน่อย ที่เหลือเป็นท่าทาง ดวงตามือ ภาษาแห่งความหนาว

เมื่อผมไม่แน่ใจว่าจะใช้ชุดอย่างไร เธอก็ตะป่ำกางเกงของผมโดยไม่ต้องคิดเพื่อชี้ให้เห็นซิปปที่ซ่อนอยู่ ไม่มีเจตนาร้าย ไม่มีความเขินอาย มีแต่การใช้งาน การเอาชีวิตรอด

สามวัน ในอิกลู

พวกเขานำอาหารมา ปลาหมึกควั่น ปลาดิบ ตับปลาคืออด พุงวาท และลูกชิ้นฉลาม ไม่มีทางเลือก ไม่มีทางอื่น มันคือสิ่งที่ธรรมชาติมอบให้

แล้วผมก็ดื่ม ของเหลวสีแดง ผมนึกว่าเป็นไวน์ มันคือเลือดวาฬที่กรอง ต้ม และเติมความหวาน ผมดื่มมัน มันให้พลังที่ผมไม่เคยรู้สึกมาก่อน พลังดั้งเดิม ผมนึกว่าเป็นโคเคน ไม่ใช่ มันคือทิศเหนือที่เข้ามาในร่างกาย

ผู้หญิงเฝ้าผม ชายชราออกไปล่าสัตว์ ผมพักผ่อนและดื่มเลือด สามวันโดยไม่มีโทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต คอมพิวเตอร์ ไม่มี Nino มีแค่ผมกับพวกเธอ

ไม่มีกลางคืน มีแต่แสงสว่าง ไฟ น้ำแข็ง และลมหายใจ

ผู้หญิงทั้งสามล้มตัวลงนอน ผมมองหาที่ทาง คนที่อายุน้อยที่สุดยกแขนขึ้นและส่งสัญญาณให้ผมเข้าไปใกล้ ๆ พวกเธอระเบิดเสียงหัวเราะ ผมไม่เข้าใจ พวกเธอบอก

ว่าผมคือ “คริสต์มาส” ของพวกเธอ

เป็นวิธีบอกว่าผมได้รับการยอมรับแล้ว

ผมพยายามให้เงินพวกเธอเล็กน้อยเพื่อขอบคุณ พวกเธอปฏิเสธ พวกเธอต้องการแค่การกอด และคำพูดภาษาถิ่น Calabria สักสองสามคำเพื่อให้รู้สึกใกล้ชิดกันมากขึ้น

ที่นั่นผมเข้าใจคุณค่าของของขวัญที่แท้จริง ของของขวัญที่ซื้อหรือขายไม่ได้

การจากลาของไกด์

สามวันต่อมา ไกด์ก็มาถึง เธอคุยกับผู้หญิงทั้งสามอยู่หนึ่งชั่วโมง ผมอยู่ข้างนอก ผมไม่เข้าใจว่าพวกเธอพูดอะไรกัน มันไม่ใช่เรื่องของผม มันคือภาษาของพวกเธอ โลกของพวกเธอ กฎของพวกเธอ

ในตู้คอนเทนเนอร์ ระหว่างที่ผมกำลังถอดเสื้อผ้า ไกด์ก็เดินเข้ามา อยากรู้ อยากเห็น ตรงไปตรงมา แบบคนนอร์ดิค เธอกอดผมแน่น เธอจูบผม ผิวของเธอขาวราวน้ำนม ดวงตาของเธอสีฟ้าราวท้องฟ้าเดือนสิงหาคม

เธอขอให้ผมพาเธอไป เธอยอมทำทุกอย่างเพื่อออกไปจากโลกใบนั้น

ผมยิ้มอย่างให้เกียรติ ผมทำไม่ได้ ผมไม่ควรทำ

ผมทิ้งไว้ให้เธอเพียงคำสัญญาเดียว: “ถ้าคุณต้องการอะไร เขียนจดหมายมาหาผม ผมจะช่วยคุณ” เธอปฏิเสธแม้แต่เงิน เธอเป็นผู้หญิงที่สวย แต่โดดเดี่ยว ความโดดเดี่ยวที่มองไม่เห็นจากที่ไกล ความโดดเดี่ยวที่ความหนาวไม่ให้อภัย

การกลับบ้าน

เราไปรับ Nino เขาตื่นเต้นสุด ๆ เขาไม่อยากจะกลับ แต่ผมมีนัดกับภรรยาของเขา

เขาเล่าเรื่องสามวันของเขาให้ทุกคนฟัง ผมเสียบไว้ ผมไม่เคยเล่าอะไรให้ผู้ชายคนนั้นฟัง เล่าให้กระต่ายฟังเท่านั้น

และแล้ว ขณะที่ Nino กลับสู่โลกของเขา ผมก็กำลังมุ่งหน้าไปสู่อีกโลกหนึ่งแล้ว อีกจดหมายหนึ่ง อีกการพบพานหนึ่ง

ยินดีต้อนรับ

ปัจฉิมบท

ทิศเหนือไม่ได้พำนักคุณไป มันเปลี่ยนคุณ และมันไม่เคย

คืนคุณกลับมามีคราบตัว ผู้ชายมาที่ชั่วโลกเหนือเพื่อแสวงหาแสงสว่าง ความ
เจียบ ภาพถ่าย ความฝัน ผู้หญิงอยู่ต่อเพื่อเอาชีวิตรอด

ผู้ชายเล่าถึงสิ่งที่ตนได้เห็น ผู้หญิงเจียบบังต่อสิ่งที่ตนได้ประสบ

ผู้ชายกลับไป ผู้หญิงอยู่ต่อ พวกเธออยู่ในความหนาว ในบ้านหิมะ ในความเจียบที่
ไม่มีใครได้ยิน พวกเธออยู่เพื่อคำจูนชุมชนที่ไม่เคยยกย่องพวกเธอ พวกเธออยู่
เพื่อปกป้องเด็ก ๆ คนชรา คนแปลกหน้า พวกเธอยังคงล่องหน

ผมนำความทรงจำกลับมาจากที่นั่นเพียงหนึ่งเดียว ผู้หญิงที่สวย สวยอย่างเหลือ
เชื่อ แต่โดดเดี่ยว ไม่ใช่ในความหมายเชิงโรแมนติก แต่ในความหมายของมนุษย์
ในความหมายของโศกนาฏกรรม

บทสะท้อน

ทิศเหนือไม่ได้พำนักกาย มันฆ่าการมีตัวตน และสิ่งที่เหลืออยู่คือความขาว สถานที่
ที่ผู้หญิงมีชีวิตอยู่และหายไปในเวลาเดียวกัน

นี่คือเหตุผลที่ผมเขียน เพราะสถานที่สุดชั่วไม่เล่าเรื่องราวของตัวเอง และผู้ที่เดิน
ทางผ่านมันไม่อาจมีความหรรษาที่จะนั่งเจียบได้

ไม่ใช่ผม ไม่ใช่ผม แผ่นดินของผมให้กำเนิดผม และโลกที่เหลือก็ต้อนรับผมไม่ใช่
ในฐานะแขก แต่ในฐานะคนในครอบครัว

จากความขาวสัมบูรณ์ของทิศเหนือ ผมลงมาสู่ความสับสนสัมบูรณ์ของ
สหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกา

ภารกิจที่เป็นไปไม่ได้

การทำงานให้บริษัทอเมริกันมาสิบแปดปีให้บางสิ่งที่ไม่มียี่ห้ออื่นใดในโลกให้คุณได้ วัฒนธรรมการทำงาน ขั้นตอนปฏิบัติ พันธกิจที่ชัดเจน และระบบคุณค่าที่ไม่ใช่ทฤษฎี แต่เป็นการปฏิบัติทุกวัน พวกเขาไม่ได้อธิบายให้คุณฟัง พวกเขาสร้างมันขึ้นในตัวคุณ และพวกเขาทำโดยไม่ขออนุญาตคุณ

ผมอยู่ที่สำนักงานนิวยอร์กตอนที่ได้รับข้อเสนองานที่ผมไม่เคยนึกฝันมาก่อน ไม่ใช่การเลื่อนตำแหน่ง ไม่ใช่การย้ายงาน แต่เป็นการทดลอง

โครงการลับที่สร้างขึ้นเพื่อพิสูจน์แบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ภายในสหรัฐอเมริกา พวกเขาไม่ได้เลือกผู้จัดการ นักจิตวิทยา หรือผู้ฝึกอบรม พวกเขาเลือกคนที่มีประสบการณ์ในโลกจริงแบบหนึ่ง และชื่อของผมก็ปรากฏขึ้น แม้ผมจะทำงานฝ่ายขายมาสิบแปดปี พวกเขาไม่ได้ดูที่ตำแหน่ง พวกเขาดูที่จิตใจ

บททดสอบนั้นอธิบายง่าย แต่ทำให้สำเร็จได้ยากยิ่ง:

ไปเยือน 50 รัฐของอเมริกาภายในหนึ่งปี เลือกเมืองเอง และอยู่แต่ละแห่งอย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์

สองสัปดาห์สุดท้ายจะเป็นวันหยุดภาคบังคับ พวกเขาจะออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด ผมแค่ต้องใช้ชีวิต สังเกต ทำความเข้าใจ และส่งรายงานทุกวันจันทร์ บันทึกที่เป็นมนุษย์ หัวใจ และแม่นยำ

ผมเซ็นสัญญา ผมแจ้งทางบ้าน พวกเขาไม่ได้ถามอะไร พวกเขาแค่อยากรู้ว่าของใช้ประจำเดือนมาถึงแล้วหรือยัง ผมกำลังจะเผชิญหนึ่งปีในอเมริกา ส่วนพวกเขาก็กำลังเผชิญเดือนถัดไปเหมือนเช่นเคย

เพื่อความปลอดภัย เงินเดือนของผมถูกโอนเข้าบัญชีธนาคารของผมในอิตาลีโดยตรง มันเป็นวิธีสุภาพที่จะบอกผมว่า: “อย่าทำอะไรโง่ ๆ ใช้ชีวิตด้วยสิ่งที่คุณมี มาตรฐานว่าคุณเป็นใครจริง ๆ”

สิบห้าปีต่อมาผมจึงได้เข้าถึงรายงานต้นฉบับของผม บทวิเคราะห์ และข้อมูลที่พวกเขารวบรวมเกี่ยวกับตัวผม หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นจากตรงนั้น ผมได้รับอนุญาตให้ตี

พิมพ์โดยมีเงื่อนไขข้อเดียว ห้ามเอ่ยชื่อบริษัทที่สั่งการเด็ดขาด

มันไม่สำคัญ เรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวกับโลโก้ มันเกี่ยวกับผู้ชายคนหนึ่งในประเทศที่ไม่มีทางเข้าใจได้นอกจากคุณจะได้สัมผัสด้วยตัวเอง

ผมควรเริ่มจากจุดที่ไกลที่สุดไหม?

ทางเลือกที่มีเหตุผลคือเริ่มจากชายขอบ ไม่ใช่จากศูนย์กลาง ด้วยเหตุผลง่าย ๆ สองข้อ:

1. ผมเพิ่งเริ่มการทดลอง สติแจ่มใสสูง ความใส่ใจสูงสุด
2. การเริ่มจากจุดสุดขั้วทำให้ผมแก้ไขเส้นทางได้และจบการเดินทางได้อย่างเรียบร้อย

ผมไม่จำเป็นต้องเริ่มที่บอสตันหรือชิคาโก ผมต้องเริ่มที่ชายแดน จากที่ที่เป็นอเมริกาแผ่นดินกระดาด

ผมเลือกจูลิน เมืองหลวงของอะแลสกา โดดเดี่ยว ไปถึงได้ทางเรือหรือเครื่องบินเท่านั้น เมืองที่ไม่ได้เป็นของใคร สถานที่ที่สมบูรณ์แบบสำหรับการเริ่มต้น

ใช้ทรัพยากรให้คุ้มค่าที่สุด

ก่อนออกเดินทาง ผมทำสิ่งที่คนอเมริกันให้ความเคารพเป็นอันดับแรก ผมจัดการตัวเองแบบมืออาชีพ ไม่ใช่แบบนักท่องเที่ยวนะ

ผมโทรหาสายการบินยอดนิยมสามแห่ง สายการบินที่มีเครือข่ายเที่ยวบินในประเทศใหญ่ที่สุด ภายในไม่ถึงชั่วโมง ผมซื้อสมุดตัวเที่ยวบินในประเทศห้าสิบเที่ยวในราคาลด 60%

ไม่มีกำหนดเวลา ไม่มีกำหนดวัน ไม่มีข้อจำกัด มีเงื่อนไขเดียว ใช้ให้หมดภายในหนึ่งปี

ผมทำแบบเดียวกันกับเครือข่ายโรงแรม Uber Taxis และบริษัทรถเช่า แล้วจึงเตรียมตารางที่เหมาะสมของแต่ละช่วงการเดินทาง วิธีการ แต่ไม่ใช่เวลา

ผมพร้อมแล้ว

มันคือความสำเร็จที่แท้จริงครั้งแรกของผม สัญญาณแรกว่าผมรู้วิธีเคลื่อนไหวอเมริกาให้รางวัลแก่ผู้ที่ลงมือทำ ไม่ใช่ผู้ที่รอคอย

เมื่อบริษัทเห็นธุรกรรมนั้น พวกเขาทำสิ่งที่วัฒนธรรมอเมริกันทำเสมอ พวกเขาตรวจสอบความน่าเชื่อถือ

ผมจัดการหนึ่งปีแห่งการเคลื่อนไหวที่ไม่หยุดได้ไหม? ผมรับมือกับเรื่องไม่คาดฝัน ระยะทาง และเหตุฉุกเฉินได้ไหม? ผมพึ่งตัวเองได้ไหม?

ด้วยเหตุนี้ ก่อนออกเดินทาง ผมจึงจัดการรายละเอียดสำคัญอีกเรื่องหนึ่ง:

ผมทำให้แน่ใจว่าบัตรเครดิตของผมมีวงเงินต่อเดือนอย่างน้อย 100,000 ดอลลาร์

มันไม่ได้มีไว้ใช้จ่าย มันมีไว้แสดงให้เห็นว่าเราจัดการได้ คนอเมริกันคิดแบบนี้ ถ้าคุณไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง คุณก็ไม่มีเสรีภาพ และถ้าคุณไม่มีเสรีภาพ คุณก็ไม่อาจถูกประเมินได้

นับจากวันนั้น โครงการนี้ไม่ใช่งานที่ได้รับมอบหมายอีกต่อไป มันคือพันธกิจ

และตอนนี้เราเดินทางกันจริง ๆ

อะแลสกาเป็นส่วนหนึ่งของสหรัฐอเมริกา ก็เพียงในทางภูมิศาสตร์ มันคืออีกโลกหนึ่ง

มันคือสถานที่ที่ผู้หญิงหายไปโดยไม่ทิ้งร่องรอย ที่ที่คำร้องเรียนไม่เคยไปถึงปลายทาง ที่ที่เมืองเป็นเพียงเกาะแห่งอารยธรรมกลางทวีปที่ป่าเถื่อน

จูนคือบททดสอบแรกของผม เมืองหลวงที่ไม่มีถนนเชื่อมต่อกับส่วนอื่นของประเทศ ชิ้นส่วนของอเมริกาที่ไม่รู้สึกเหมือนอเมริกา

ที่นี่ผมเริ่มเข้าใจบางอย่าง การเดินทางครั้งนี้จะไม่ใช้ทางภูมิศาสตร์ มันจะเป็นการเดินทางของมนุษย์

ชุดที่ 1 (เล่มที่ I)

อะแลสกา – อะแลสกา – แอริโซนา – อาร์คันซอ – แคลิฟอร์เนีย – โคโลราโด – คอนเนตทิคัต – เดลาแวร์ – ฟลอริดา – จอร์เจีย

ชุดที่ 2 (เล่มที่ II)

ฮาวาย – ไอดาโฮ – อิลลินอยส์ – อินดีแอนา – ไอโอวา – แคนซัส – เคนทักกี –
ลุยเซียนา – เมน – แมริแลนด์

ชุดที่ 3 (เล่มที่ III)

แมสซาชูเซตส์ – มิชิแกน – มินนิโซตา – มิสซิสซิปปี – มิสซูรี – มอนแทนา –
เนแบรסקา – เนวาดา – นิวแฮมป์เชียร์ – นิวเจอร์ซีย์ – นิวเม็กซิโก

ชุดที่ 4 (เล่มที่ IV)

นิวยอร์ก – วอชิงตัน

ชุดที่ 5 (เล่มที่ V)

นอร์ทแคโรไลนา – นอร์ทดาโคตา – โอไฮโอ – โอคลาโฮมา – ออริกอน – เพน
ซิลเวเนีย – โรดไอแลนด์ – เซาท์แคโรไลนา

ชุดที่ 6 (เล่มที่ VI)

เซาท์ดาโคตา – เทนเนสซี – เท็กซัส – ยูทาห์ – เวอร์มอนต์ – เวอร์จิเนีย – เวสต์
เวอร์จิเนีย – วิสคอนซิน – ไวโอมิง

นอร์ทแคโรไลนา

นอร์ทแคโรไลนาเป็นรัฐที่ใช้ชีวิตอยู่บนสองราง ด้านหนึ่งคือ “อเมริกาใหม่”: งานวิจัยของมหาวิทยาลัย เทคโนโลยี สตาร์ทอัป แพทย์ วิศวกร นักวิจัย และเมืองสมัยใหม่ที่กำลังเติบโต อีกด้านหนึ่งคือ “อเมริกาเก่า”: – ชนบทที่ยากจน – ชุมชนที่โดดเดี่ยว – ประเพณีที่หนักอึ้ง – งานใช้แรงกาย – บริการสุขภาพที่อยู่ไกล – บทบาทที่ยังแข็งทื่อ ทั้งสองไม่ได้อยู่ร่วมกัน พวกเขาเฝ้าเจตอกัน ผู้หญิงที่หนีหายไปตามแต่ที่ตัวเองเกิด: – ในความทันสมัย เพราะแรงกดดันและการแข่งขัน– ในชนบท เพราะความโดดเดี่ยวและประเพณี– ในเมืองขนาดกลาง เพราะงานค่าแรงต่ำและการขาดบริการ– ในชุมชนคนผิวดำที่มีประวัติศาสตร์ เพราะการต่อสู้สองชั้น: ทั้งเรื่องเชื้อชาติและเพศ

นอร์ทแคโรไลนาสภาพที่ผิวหน้าแต่ดูร้ายในรายละเอียด

ผู้หญิงแห่งสามเหลี่ยมวิจัย – อายุ 33 ปี

Sara เป็นนักวิเคราะห์ข้อมูลในสตาร์ทอัพแห่งหนึ่ง ชยัน ฉลาดหลักแหลม และเตรียมพร้อมมาอย่างดี เธอทำงานในสภาพแวดล้อมที่ขายตัวเองว่าก้าวหน้า “แบบยุโรป” และทันสมัย

ความจริง: – ชั่วโมงทำงานยาวนาน – ความคาดหวังที่ไม่สิ้นสุด – เป้าหมายที่เปลี่ยนทุกสัปดาห์ – ผู้จัดการหนุ่มสาวที่เผาผลาญคนจนหมดไฟโดยไม่รู้ตัว – ผู้หญิงที่ต้องพยายามเป็นสองเท่าเพื่อให้ได้การยอมรับครั้งเดียว

Sara เรียนหนัก มุมเทหลายปี เสียสละชีวิตและเวลาของเธอ และตอนนี้เธออยู่ในระบบที่ปรบมือให้เธอและกลืนกินเธอในวันเดียวกัน

การหายไปของเธอเป็นเรื่องของอาชีพ: เธอจำเป็นต่อการสร้างอนาคต แต่เธอไม่มีเครือข่ายที่จะปกป้องเธอ

ผู้หญิงชนบท – อายุ 49 ปี

ห่างจากความทันสมัยไปหนึ่งร้อยกิโลเมตร มีนอร์ทแคโรไลนาอีกแบบหนึ่ง บ้านที่อยู่ห่างกัน ไร่ยาสูบและถั่วเหลือง ฤดูหนาวที่ยาวนาน ฤดูร้อนที่โหดร้าย ถนนที่ไม่มีทางเท้า ไม่มีร้านค้า ไม่มีอะไรเลย

Linda อาศัยอยู่ในพื้นที่แบบนี้ เธอทำงานพาร์ตไทม์ที่ร้านค้าท้องถิ่น เธอต้องเดินทางหลายไมล์เพื่อไปทุกที่: หอม ร้านขายยา โรงเรียน ธนาคาร วันทั้งวันอยู่บนป่าของเธอทั้งหมด: – ลูก ๆ – บ้าน – คนชรา – งาน – ธุระต่าง ๆ – เหตุฉุกเฉินที่เธอแก้ไขเองคนเดียว

เธอเลือกไม่ได้ เธอเปลี่ยนไม่ได้ เธอทำลายกิจวัตรที่ระยะทางหลายไมล์บังคับไว้ไม่ได้

การหายไปของเธอเป็นเรื่องทางภูมิศาสตร์: เธออยู่ไกลเกินกว่าจะมีใครมองเห็น

ผู้หญิงแอฟริกันอเมริกันจากเมืองขนาดกลาง –

อายุ 38 ปี Kim ทำงานที่คอลเซ็นเตอร์ในชาร์ลอตต์ เธอทำงานกับสคริปต์ ตัวจับเวลา ตัวชี้วัด และหัวหน้างานที่คอยจับตาทุกช่วงพัก

เธอมีลูกสองคนและแม่ที่ต้องดูแล เมืองกำลังเติบโต บริษัทต่าง ๆ กำลังเข้ามา
ตีกระฟากำลังผุดขึ้น แต่โอกาสที่แท้จริงไม่ได้มาถึงเธอ

นอร์ทแคโรไลนาพูดถึงการพัฒนา แต่การพัฒนานั้นผ่านเลยชุมชนคนผิวดำไป
โดยไม่หยุดแวะ

Kim แบกรับ: – งานที่สูบพลังทางอารมณ์ – การเรียนของลูก ๆ – ความเหนื่อยล้า
ทุกวัน – ค่าครองชีพที่สูงขึ้น – การเลื่อนสถานะทางสังคมที่ไม่มีอยู่จริง

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเชื้อชาติและเศรษฐกิจ: เธอคือเสาหลักของเมือง แต่ไม่เคยได้ขึ้นไปถึงยอด

ผู้หญิงแห่งชายฝั่ง – อายุ 41 ปี

Tanya อาศัยอยู่ที่ชายฝั่ง ทะเลสวยงาม บ้านเรือนได้รับการดูแลอย่างดี และการ
ท่องเที่ยวก็คึกคัก แต่ชีวิตจริงเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ทำงานในรีสอร์ท: – ห้องพัก – ชักรีด – ทำความสะอาด – ต้อนรับนักท่องเที่ยว –
กะงานยาวนาน – ค่าแรงต่ำ

ฤดูร้อนงานล้นมือ ฤดูหนาวคือความเงียบและบัญชีที่ไม่ลงตัว

นอร์ทแคโรไลนาชายฝั่งดูดีในภาพถ่าย แต่ฟังกาฬหยาตเหงื่อของผู้หญิงที่จะไม่มีวัน
ได้เห็นความมั่งคั่งนั้น

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเศรษฐกิจ: ทุกอย่างหมุนรอบการท่องเที่ยว แต่คนที่
ค้าจนมันไม่ได้รับสิ่งที่ควรได้

ปัจฉิมบท – นอร์ทแคโรไลนา

นอร์ทแคโรไลนาเป็นรัฐที่ถูกแบ่งแยกด้วยพลวัตที่ห่างไกลกันเกินไป ผู้หญิงจ่าย
ราคาทุกที่: ในเทคโนโลยีที่สัญญาว่าจะให้โอกาสแต่ไม่ให้การสนับสนุน ในชนบท
ที่ทำให้โดดเดี่ยว ในเมืองที่เติบโตโดยไม่โอบรับทุกคน และในชายฝั่งที่อยู่ได้ด้วย
ฤดูกาลอันสั้นและยากลำบาก

มันคือการลบเลือนที่ทั้งทันสมัยและโบราณ ผู้หญิงคือแรงขับเคลื่อนในทุกมุมของ
รัฐ แต่รัฐมองพวกเธอเป็นเพียงการมีอยู่ที่จำเป็น

บทสะท้อน – นอร์ทแคโรไลนา

แต่ละรัฐในเล่มนี้ฉายภาพการหายไปในรูปแบบที่ต่างกัน นอร์ทแคโรไลนาแสดงให้เห็นแบบที่เกิดจากระยะห่างภายใน: ช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจน ระหว่างเมืองกับชนบท ระหว่างใหม่กับเก่า ระหว่างสิ่งที่รัฐสัญญาเกี่ยวกับสิ่งที่รัฐมอบให้

ผู้หญิงอยู่ตรงกลางเสมอ เธอคือเส้นที่เชื่อมโลกที่ไม่พูดกัน และเพราะเธอเป็นคนที่ยึดทุกอย่างไว้ด้วยตัวเอง ไม่มีใครวางเธอไว้ที่ศูนย์กลาง

บทนี้มีไว้เพื่อพูดมันออกมาโดยไม่มีตัวกรอง: ความทันสมัยสำหรับตัวมันเองไม่ได้ปลดปล่อยใคร เราต้องยอมรับคนที่คำนึงมันอย่างแท้จริง

นอร์ทดาโคตา

นอร์ทดาโคตาเป็นดินแดนที่ไม่ให้อภัย ฤดูหนาวสุดขั้ว ลมที่บาดผิว ถนนยาวและว่างเปล่า เมืองเล็กที่อยู่ห่างไกล ชุมชนชนพื้นเมืองที่มองไม่เห็น และบ่อน้ำมันที่ครอบงำภูมิทัศน์

มันคือรัฐที่ผู้หญิงใช้ชีวิตอยู่ระหว่างสองแรงที่ขัดกัน: ธรรมชาติที่ออกคำสั่ง และสังคมที่ไม่เปลี่ยนแปลง

มันคือที่ที่ให้รางวัลแก่ความอดทนมากกว่าความสุข และในตรรกะนี้ผู้หญิงหายไป ในรายละเอียดของชีวิตประจำวัน: – ในงานค่าแรงต่ำ – ในความโดดเดี่ยวทางภูมิศาสตร์ – ในการขาดบริการ – ในบทบาทครอบครัวที่โหดร้าย – ในชุมชนที่โดดเดี่ยว – ในจังหวะที่เศรษฐกิจซึ่งผู้ชายครอบงำเป็นผู้กำหนด

นอร์ทดาโคตาไม่ได้เลว มันหยาบกระด้าง และในความหยาบกระด้างนั้นผู้หญิงจำนวนมากถูกกลืนหายไปโดยไม่มีเสียง

ผู้หญิงแห่งแท่นขุดเจาะน้ำมัน – อายุ 35 ปี

Jessica อาศัยอยู่ในวิลลิสตัน เมืองน้ำมัน เธอทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ประสานงานที่โรงงานแห่งนี้ เธอเป็นหนึ่งในผู้หญิงไม่กี่คนในสถานที่ที่ผู้ชายครอบงำ กะงานหนัก รถบรรทุกขนาดมหึมา โรงซ่อม และเสียงดังไม่หยุด

ทุกวันคือบททดสอบ: – มุกตลกที่ไม่เหมาะสม – ความเห็นไร้ประโยชน์ – ความเคารพที่คุณต้องหามาให้ได้สิบเท่า – ความเสี่ยงในการทำงาน – ความเป็นส่วนตัว

เป็นศูนย์

ค่าจ้างดี แต่ต้นทุนทางความเป็นมนุษย์มหาศาล เธอไม่มีเพื่อนแท้ เธอไม่มีความสัมพันธ์ที่มั่นคง เธอไม่มีเครือข่ายที่คอยสนับสนุน

การหายไปของเธอเป็นเรื่องทางสังคม: รายล้อมด้วยผู้ชาย แต่ก็โดดเดี่ยว

ผู้หญิงพื้นเมือง – อายุ 40 ปี

ชุมชนชนพื้นเมืองจำนวนมากในนอร์ทดาโคตาใช้ชีวิตอย่างถูกขัง ที่อยู่อาศัยขาดแคลน โอกาสไม่มี โรงเรียนอ่อนแอ และโรงพยาบาลอยู่ไกล ผู้หญิงพื้นเมืองแบกรวดกแห่งบาดแผลที่รัฐไม่เคยเยียวยา

Alana มีลูกสี่คน เธอทำงานพาร์ตไทม์ที่ศูนย์ชุมชน ประวัติศาสตร์ของผู้คนของเธอถูกจารึกไว้ทุกที่: บนใบหน้าของพวกเขາ ในความเจ็บของพวกเขา ในการหายไปของพวกเขา

ปัญหาที่อยู่ตลอดเวลา: – การว่างงาน – การเสพติดที่แพร่หลาย – การสนับสนุนจากรัฐที่แทบไม่มีอยู่ – โครงสร้างพื้นฐานที่เปราะบาง – ภาวะซึมเศร้าทางสังคม

การหายไปของเธอเป็นเรื่องประวัติศาสตร์และโครงสร้าง: วัฒนธรรมเชิงแกร่ง แต่ปัจจุบันเมินเฉยต่อมัน

ผู้หญิงแห่งเมืองเล็กจิ๋ว – อายุ 50 ปี

นอร์ทดาโคตาประกอบด้วยเมืองที่ไม่ปรากฏบนแผนที่ ถนนห้าสาย โรงเรียนหนึ่งแห่ง โบสถ์หนึ่งแห่ง และปั๊มน้ำมันหนึ่งแห่ง

Karen อาศัยอยู่ในเมืองแบบนี้ เธอทำงานในร้านขายของชำเล็ก ๆ ทุกวันเธอเห็นคนหน้าเดิม ทำทางเดิม บทสนทนาเดิม

จะไปโรงพยาบาลพวกเขาต้องขับรถหนึ่งชั่วโมง จะหางานอื่นก็ยิ่งนานกว่านั้น จะหาอะไรที่ใหม่แม้เพียงเล็กน้อยต้องใช้เวลาสองชั่วโมง

การหายไปของเธอเป็นเรื่องทางภูมิศาสตร์: เธอไม่มีทางเลือก ชีวิตของเธอถูกกำหนดด้วยสถานที่ที่เธออาศัยอยู่

ผู้หญิงแห่งพรมแดนเกษตรกรรม – อายุ 47

ปี

Megan อาศัยอยู่ในภูมิภาคที่เป็นเกษตรกรรมมากที่สุดของรัฐ พุ่งนาไม่สิ้นสุด รถแทรกเตอร์ พืชผล หิมะที่ตกเร็วเกินไป

ทำงานในฟาร์ม: – สัตว์ – เครื่องมือ – คอกสัตว์ – การซ่อมบำรุง – บัญชี – ทำอาหาร – ครอบครั – เหตุฉุกเฉินที่ต้องรับมือเสมอ

ผู้หญิงในฟาร์มที่นี้แบกน้ำหนักมากกว่าสองเท่าของที่เห็น ทั้งแขน สมอ การจัดการ กระดุกสันหลัง แต่ทั้งหมดนี้ถูกเรียกว่า “ผู้ช่วยในฟาร์ม”

การหายไปของเธอเป็นเรื่องวัฒนธรรม: เธอทำทุกอย่าง แต่ไม่เคยได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนสำคัญของเศรษฐกิจ

ปัจฉิมบท – นอร์ทดาโคตา

นอร์ทดาโคตาเป็นรัฐที่ไม่ปกป้อง มันเรียกร้องความแข็งแกร่ง เรียกร้องความทนทาน เรียกร้องความอดทน ผู้หญิงตอบสนองด้วยการทุ่มเททั้งหมด แต่รัฐไม่ตอบสนองต่อเธอ

จากแท่นขุดเจาะน้ำมันถึงเขตสงวนของชนพื้นเมือง จากหมู่บ้านเล็กจิวถึงฟาร์มที่โดดเดี่ยว ผู้หญิงไม่ได้หายไป พวกเธอถูกฝังดินดูดซับ ราวกับว่าการมีอยู่ของพวกเธอเป็นเรื่องที่ถือเป็นธรรมดา

บทสะท้อน – นอร์ทดาโคตา

การหายไปทุกครั้งมีสาเหตุ ในนอร์ทดาโคตาสาเหตุคือผืนดินเอง: กว้างใหญ่ โหดร้าย ห่างไกล ไร้ประสิทธิภาพ เป็นชายในเศรษฐกิจ และเชื่อมซ้ำในการเปลี่ยนแปลง

ผู้หญิงใช้ชีวิตอยู่ในภูมิทัศน์ที่ไม่มีที่ว่างให้ความเปราะบาง ในสังคมที่มองว่าหยาดเหงื่อของเธอเป็นส่วนหนึ่งของฉากที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

เธอไม่ได้ล่องหนเพราะเธอไม่มีคุณค่า: เธอล่องหนเพราะผืนดินที่นี้ใหญ่กว่าผู้คน และบทนี้มีไว้เพื่อเตือนเรา: ความแข็งแกร่งไม่ใช่ทางเลือก ในบางแห่งมันคือทางเดียวที่มี

โอไฮโอ

โอไฮโอคือกระเจกสะห้อนอเมริกาที่เสียบงัน เป็นรัฐของเมืองอุตสาหกรรมที่ล่มสลาย
ขานเมืองที่ไร้ทิศทาง ครอบครัวยาวเปลา คนหนุ่มสาวที่หนีออกไป และงานที่ไม่
รับประกันอะไรอีกต่อไป มันคือแผ่นดินที่ครั้งหนึ่งผลิตทุกสิ่งและตอนนี้ผลิตแต่การ
รอคอย: รอคอยอนาคตที่ดีกว่า รอคอยโอกาสที่ไม่เคยมาถึง รอคอยการ
เปลี่ยนแปลงที่เคลื่อนไปอย่างเชื่องช้า จนแทบหยุดนิ่ง

ผู้หญิงที่นี้ยัดส่วนต่าง ๆ ที่รัฐควรเป็นผู้จ่ายเงินไว้ด้วยกัน: – ครอบครัวที่แตกสลาย –
รายได้ที่ไม่แน่นอน – ชุมชนที่บาดเจ็บจากยาเสพติด – บ้านที่พังเป็นชิ้น ๆ –
โรงเรียนที่ตื้นตัน – บริการสังคมที่ล้นมือ

โอไฮโอไม่ได้ฆ่าผู้หญิง มันพรากลมหายใจของเธอไป ช้า ๆ เสียบ ๆ ทีละนิดทุกวัน

ผู้หญิงแห่งเมืองอุตสาหกรรมที่ล่มสลาย – อายุ 46

บี

Michelle อาศัยอยู่ในคลีฟแลนด์ ในย่านที่ครั้งหนึ่งคึกคักไปด้วยงาน พ่อของเธอ
ทำงานในโรงงาน ปู่ของเธอก็เช่นกัน แล้วทุกอย่างก็เปลี่ยนไป: การย้ายฐานการ
ผลิต การปิดกิจการ การล้มละลาย

ตอนนี้เธอทำงานในซูเปอร์มาร์เก็ต: กะงานไม่แน่นอน ค่าจ้างต่ำ ไม่มีความมั่นคง
ทุกเดือนเธอต้องคำนวณอย่างละเอียดราวกับผ่าตัดเพื่อไม่ให้ล้มละลาย

บ้านเก่า ย่านเปราะบาง โอกาสมีน้อย

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเศรษฐกิจและเรื่องของคน: เธอใช้ชีวิตอยู่ตรงจุดที่
อัตลักษณ์ทางอุตสาหกรรมทั้งหมดพังทลายลง และพาผู้หญิงที่ไม่อาจเลือกอนาคต
แบบอื่นไปด้วย

ผู้หญิงที่เลี้ยงดูครอบครัวในช่วงวิกฤต

โอปออยด์ – อายุ 38 ปี โอไฮโอเป็นหนึ่งในเมืองหลวงของการระบาดของยาโอปอ
ออยด์ในอเมริกา บริษัทยา แพทย์ที่ห่อหุ้ม ชุมชนที่เปราะบาง: การระเบิดอย่าง
เชื่องช้าที่ทำลายล้างครอบครัวทั้งครอบครัว

Emily อาศัยอยู่ในเดย์ตัน สามิของเธอเสียชีวิตจากการใช้ยาเกินขนาดเมื่อสามปีก่อน เธอมีลูกสองคนและทำงานเป็นพนักงานต้อนรับที่คลินิกแห่งหนึ่ง ทุกวันเธอเห็นโบหน้าที่คุ้นเคย: แม่ที่สิ้นหวัง คนหนุ่มสาวที่แตกสลาย พ่อที่ไปไม่รอด

ไอโฮโอพุตถึง “วิกฤตโอปออยด์” เธอพุตถึงการหายไป: ผู้ชายคนหนึ่งที่สูงสูญเสียไป ครอบครัวที่แตกสลาย ภาระที่ตกอยู่บนบ่าของเธอทั้งหมด

การหายไปของเธอเป็นเรื่องอารมณ์และสังคม: เธอดูแลลูก ๆ ให้อยู่บ้าน และประคองงานไว้ไม่ให้จม ขณะที่ระบบที่สร้างปัญหาขึ้นไม่ทำอะไรเลยเพื่อแก้ไข

ผู้หญิงผิวขาวยากจนแห่งซานเมือง – อายุ 28 ปี

Samantha อาศัยอยู่ในซานเมืองที่เหมือนหลุดออกมาจากภาพยนตร์น่าเบื่อ: Walmart ป๊อมน้ำมัน บ้านสำเร็จรูป ร้านฟาสต์ฟู้ด ลานจอดรถที่ไม่สิ้นสุด

เธอทำงานที่ McDonald’s กระงานซ้ำซาก การเคลื่อนไหวแบบอัตโนมัติ ลูกค้าหงุดหงิด และการเปลี่ยนผู้บริหารทุกเดือน เธอหาได้พอให้อยู่รอด แต่ไม่เคยพอให้เติบโต

แม่ของเธอไม่ได้ทำงานแล้ว คู่ของเธอมา ๆ หาย ๆ เธอมีความฝันที่ไม่รู้จะเอาไปวางไว้ที่ไหน การหายไปของเธอเป็นเรื่องของชุมชน: เธอรายล้อมด้วยผู้คนในสถานการณ์เดียวกัน และนั่นทำให้ความพยายามยิ่งมองไม่เห็น

ไม่มีใครเห็นสิ่งที่เป็นเรื่องปกติสำหรับคนจำนวนมากเกินไป

ผู้หญิงแห่งเขตเกษตรกรรม – อายุ 54 ปี

นอกเมืองมีไอโฮโออีกแบบที่อยู่ได้ด้วยเกษตรกรรม ปศุสัตว์ขนาดเล็ก และแรงงานกาย ที่นี้ผู้หญิงดูแลทุกอย่าง: บัญชี สัตว์ พืชผล ลูก ๆ คนชรา และบ้าน

Linda อาศัยอยู่ในฟาร์มใกล้แลงคาสเตอร์ ลูก ๆ ของเธอโตแล้ว สามิทำงานข้างนอก และเธออยู่จัดการทุกอย่างที่ผืนดินต้องการ

เธอทำงานเจ็ดวันต่อสัปดาห์ ทั้งร้อน หนาว ฝน และหิมะ ไม่มีวันหยุด ไม่มีการพักทางใจ ไม่มีการยอมรับ

การหายไปของเธอเป็นเรื่องวัฒนธรรม: เป็นที่เข้าใจกันว่าผู้หญิงเกษตรกร “ไหวอยู่แล้ว” ใช้ เธอไหว แต่ราคาที่ต้องจ่ายเป็นของเธอเสมอ

ปัจฉิมบท – โอไฮโอ

โอไฮโอเป็นรัฐที่ถูกพรากไปมากมาย และได้เรียนรู้ที่จะพรากจากคนที่มีความเสี่ยงน้อยที่สุด

ผู้หญิงที่นี่ไม่ได้ขอปาฏิหาริย์ พวกเธอขอความมั่นคง การคุ้มครอง โอกาสที่แท้จริง พวกเธอได้รับมันมาเพียงเศษเสี้ยว

จากเมืองอุตสาหกรรมที่ล่มสลายถึงย่านที่ถูกโอปอยด์กัดกิน ถึงชานเมืองคนผิวขาวที่ไร้อนาคต ถึงไรนาที่ไม่เคยได้พัก ผู้หญิงยึดสิ่งที่รัฐไม่คำนึงต่อไปได้ด้วย

บทสะท้อน – โอไฮโอ

การหายไปของผู้หญิงในโอไฮโอไม่ได้เป็นผลจากสาเหตุเดียว มันเป็นผลจากการรวมกันของความพังทลายทุกด้าน: เศรษฐกิจ สังคม สุขภาพ ครอบครัว และชุมชน

ที่นี่ผู้หญิงใช้ชีวิตอยู่ในรอยร้าวระหว่างสิ่งที่โอไฮโอเคยเป็นกับสิ่งที่มันไม่อาจเป็นได้อีกแล้ว

มันคือการหายไปที่ไม่ส่งเสียงใด ๆ เพราะมันกลายเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

และหน้าที่ของหน้ากระดาษเหล่านี้ก็คือสิ่งนี้: ทำให้สิ่งที่มองไม่เห็นปรากฏขึ้น มอบใบหน้าให้คนที่คำนึงทุกอย่างโดยไม่เคยถูกเอ่ยชื่อ

โอคลาโฮมา

โอคลาโฮมาอยู่ในความตึงเครียดไม่หยุดระหว่างอดีตกับปัจจุบัน เป็นรัฐที่เต็มไปด้วยผืนดิน ลม โบสถ์ ชุมชนชนบท เมืองขนาดกลางที่กำลังเปลี่ยนแปลง และมรดกของชนพื้นเมืองที่รัฐยอมรับเพียงครั้ง ๆ กลาง ๆ มันคือแผ่นดินที่ถูกพายุทุกชนิดโหมกระหน่ำ: เศรษฐกิจ ภูมิอากาศ สังคม และวัฒนธรรม

และพายุทุกลูกก็ตกลงบนป่าเดิมเสมอ: ป่าของผู้หญิง

ในโอคลาโฮมาผู้หญิงถูกกักขังไว้ในบทบาทที่แข็งทื่อ ถูกบดขยี้ด้วยความยากจนที่แพร่หลาย ถูกทำให้ล่องหนโดยศาสนาที่พูดถึงครอบครัวมากแต่พูดถึงการคุ้มครองที่แท้จริงน้อย มันคือรัฐที่อยู่ได้ด้วยการต้านทาน และผู้หญิงคือเสาหลักที่สั่นไหวที่สุดของมัน

ผู้หญิงแห่งไบเบิลเบลต์ – อายุ 32 ปี

Hannah เกิดมาในโลกที่ทุกอย่างถูกกำหนดไว้แล้ว: จะแต่งงานอย่างไร จะพูดอย่างไร จะประพฤติอย่างไร จะเชื่ออะไร จะหลีกเลี่ยงอะไร

ครอบครัว ชุมชน โบสถ์: วงกลมซ้อนกันสามวงที่กำหนดชีวิตของเธอ

เธอมีสามลูกสองคน และบ้านเรียบง่ายหนึ่งหลัง วันของเธอถูกกำหนดด้วย: – โรงเรียนของลูก ๆ – การจ่ายตลาด – โบสถ์ – งานอาสาสมัครภาคบังคับ – หน้าที่ในครอบครัว – พื้นที่ทางความคิดเป็นศูนย์

เธอแสดงความสงสัยไม่ได้ เธอเลือกได้อย่างแท้จริงไม่ได้ เธอออกจากกรงไม่ได้ โดยไม่ถูกตัดสินว่าเป็นผู้ทรยศต่อชุมชน

การหายไปของเธอเป็นเรื่องวัฒนธรรมและจิตวิญญาณ: เธออยู่ตรงนั้นตลอดเวลา แต่ในฐานะตัวละครที่ทำหน้าที่ ไม่ใช่ในฐานะคนเต็มคน

ผู้หญิงพื้นเมือง – อายุ 45 ปี

โอคลาโฮมามีประชากรชนพื้นเมืองอเมริกันมากที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศ แต่ช่องว่างระหว่างวัฒนธรรมกับความมั่งคั่งนั้นมหาศาล

Kayla เป็นสมาชิกของชาติเซโรโรกี เธอทำงานที่ศูนย์วัฒนธรรม เธอรักษาภาษา ประเพณี พิธีกรรม และเรื่องเล่าให้ยังมีชีวิต

แต่นอกโลกนั้นความจริงกลับโหดร้าย: – โรงเรียนที่ไต่บไม่พอ – บริการสุขภาพที่เปราะบาง – การเสพติดที่แพร่หลาย – งานค่าจ้างต่ำ – การเลือกปฏิบัติที่แนบเนียนและต่อเนื่อง เธอค้าจุนชุมชน ครอบครัว และอัตลักษณ์ และไม่มีใครปกป้องเธออย่างที่เหมาะสมควรได้รับ

การหายไปของเธอเป็นเรื่องประวัติศาสตร์: รัฐสร้างอัตลักษณ์ของตนบนชนพื้นเมือง แล้วทิ้งพวกเขาไว้ตามลำพัง

ผู้หญิงจากพื้นที่ที่ถูกพายุทอร์นาโดถล่ม – อายุ 39 ปี

โอคลาโฮมาเป็นหนึ่งในรัฐที่ได้รับผลกระทบจากพายุทอร์นาโดมากที่สุด มันเกิดได้ทุกปี ทุกฤดู และเมื่อเกิดขึ้น มันก็ปล้นล้างทุกสิ่ง

Rachel อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ถูกถล่มซ้ำแล้วซ้ำเล่า เธอสูญเสียบ้านไปสองหลังในชีวิต: หลังหนึ่งตอนเป็นเด็ก อีกหลังตอนเป็นผู้ใหญ่

เธอทำงานเป็นครู และทุกปีเธอต้องฝึกนักเรียนให้ซ้อม: หลบซ่อน ปกป้องตัวเอง ไม่สนใจเสียงของความกลัว

ชีวิตของเธอประกอบด้วยการสร้างใหม่: สร้างบ้าน สร้างกิจวัตร สร้างความมั่นคง

การหายไปของเธอเป็นเรื่องภูมิอากาศ: ธรรมชาติเป็นผู้ปกครองที่นี่ และคนที่รับผลกระทบเสมอคือครอบครัว ซึ่งก็คือผู้หญิง

ผู้หญิงรายได้น้อย – อายุ 29 ปี

Brooklyn—ชื่อที่พบได้ทั่วไปในแถบนี้ ไม่ใช่ชื่อเมือง— อาศัยอยู่ในชานเมืองของทัลซา บ้านเก่า ถนนพัง รถเมล์ที่มาเมื่อไรก็ได้ตามใจ

เธอทำงานที่ร้านฟาสต์ฟู้ด กะงานแบ่งเป็นช่วง ตารางงานเปลี่ยนนาที่สุดท้าย ค่าจ้างน้อยนิด เธอมีลูกสาววัยสามขวบ ค่าสถานรับเลี้ยงเด็กแพงกว่าเงินเดือนของเธอ เธอมีสองทางเลือก: ฝากลูกไว้กับคนที่เธอไม่ไว้ใจ หรือเสี่ยงงาน โลกของเธอประกอบด้วย: – บิลที่ค้างชำระ – คุปองอาหาร – การวิ่งวน – ความวิตกกังวลไม่หยุด – ความฝันเล็ก ๆ ที่ไม่เคยเป็นจริง

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเศรษฐกิจและระบบ: โอคลาโฮมาผลักดันคนที่ไปทิ้งแล้ว และทั้งคนที่เกิดในชานเมืองเหล่านี้ไว้ข้างหลัง

ปัจฉิมบท – โอคลาโฮมา

โอคลาโฮมาเป็นรัฐที่ดูเรียบง่าย แต่เป็นหนึ่งในรัฐที่ใช้ชีวิตได้ยากที่สุด

ผู้หญิงเป็นนักโทษของแรงแมชาลสามอย่าง: – ศาสนาที่กักขังพวกเธอ – ความยากจนที่สืบล้มพวกเธอ – ภูมิอากาศที่ทำลายพวกเธอ

การสร้างใหม่ทุกครั้ง การช่วยเหลือทุกครั้ง ความสมดุลที่เปราะบางทุกอย่างล้วนผ่านมือเธอ แต่รัฐแทบไม่เคยตอบแทนอะไรกลับมา

บทสะท้อน – โอคลาโฮมา

การหายไปของผู้หญิงในโอคลาโฮมาเกิดจากส่วนผสมที่อันตราย: ประเพณีที่เข้มแข็ง ความยากจนที่ไม่อาจหาย อัตลักษณ์ชนพื้นเมืองที่มองไม่เห็น และธรรมชาติที่ไม่ให้อภัย

ที่นี่ผู้หญิงใช้ชีวิตอยู่ในความขัดแย้งไม่สิ้นสุด: เป็นคนที่ขาดไม่ได้ และเป็นคนที่ถูกเมินเฉย

บทนี้แสดงให้เห็นสิ่งหนึ่งอย่างชัดเจน: ความยากลำบากไม่ใช่ความยุติธรรม การต้านทานไม่ใช่อิสรภาพ การเอาชีวิตรอดไม่ใช่ความก้าวหน้า

และในโอคลาโฮมาบ่อยครั้งเกินไปที่ผู้หญิงไม่ได้ใช้ชีวิต: พวกเธอต้านทาน

ออริกอน

ออริกอนอยู่ได้ด้วยความขัดแย้งที่แนบเนียนที่สุดในสหรัฐอเมริกา: ภาพลักษณ์ที่สะอาด เชื้อชาติ เสรีนิยม สมบูรณ์แบบสำหรับนักท่องเที่ยวและการหาเสียง กับความเป็นจริงทางสังคมที่เต็มไปด้วยรอยร้าวลึก

พอร์ตแลนด์ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นเมืองก้าวหน้า ก็เป็นศูนย์กลางขนาดใหญ่ของคนไร้บ้าน การเสพติด วิกฤตสุขภาพจิต และความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มขึ้นด้วยนอกพอร์ตแลนด์ ออริกอนกำลังเปลี่ยนแปลง ชนบทที่โดดเดี่ยว ชุมชนคนผิวขาวที่ยากจนอย่างยิ่ง งานที่ไม่มั่นคง ทรัพยากรน้อยนิด และความตึงเครียดที่ซ่อนอยู่

ผู้หญิงที่นี่หายไปไม่ใช่เพราะขาดบทบาท แต่เพราะแบกภาระเกินกำลัง:

– ครอบครัวรายได้ทางเดียว – การพึ่งพาชีวิต – การขาดบริการ – ความโดดเดี่ยวทางภูมิศาสตร์ – งานที่ไม่มั่นคง – ค่าใช้จ่ายที่สูงเกินไป – การขาดการคุ้มครองที่แท้จริง

ออริกอนสวยงามน่ามอง แต่ใช้ชีวิตได้ยาก

ผู้หญิงแห่งพอร์ตแลนด์ – อายุ 29 ปี

Julia อาศัยอยู่ฝั่งตะวันออกของพอร์ตแลนด์ เธอทำงานที่ร้านอาหารเพื่อสุขภาพ จ่ายค่าเช่าได้อย่างหวุดหวิด และอยู่บ้านร่วมกับอีกสองคน

พอร์ตแลนด์นำเสนอตัวเองว่าเป็นเมืองที่ “เปิดกว้าง อ่อนไหว ใส่ใจสังคม” แต่ความจริงประกอบด้วย: – ถนนที่เต็มไปด้วยคนไร้บ้าน – วิกฤตสุขภาพจิตทุกหนแห่ง – บริการที่อุดตัน – งานค่าแรงต่ำ – ค่าเช่าที่ขึ้นไม่หยุด Julia เป็นหนึ่งในคนที่เมืองใช้เป็นสัญลักษณ์ของ “จิตวิญญาณหนุ่มสาว” แต่ปฏิบัติต่อเธอเหมือนตัวเลขในรนาม

การหายไปของเธอเป็นเรื่องทางสังคม: เธออยู่ทุกที่ในการถกเถียง แต่ไม่อยู่ที่ไหนเลยในทางแก้

ผู้หญิงผู้อพยพในธุรกิจร้านอาหาร –

อายุ 34 ปี Rosa มาจากกัวเตมาลา เธอทำงานในครัวของร้านอาหารที่ยุงเสมอ เสียงดังเสมอ ดึงเครียดเสมอ

วันละสิบชั่วโมง สัปดาห์ละหกวัน ค่าจ้างต่ำ ไม่มีประกัน เหงื่อ ความร้อน และเสียงดังไม่หยุด

เพื่อนร่วมงานผู้ชายหลายคนคิดว่าจะล้อเล่นอย่างไรก็ได้ตามใจ พวกเขาไม่ได้ทำเพราะเจตนาร้าย พวกเขาทำเพราะความไม่รู้และประเพณี แต่มันหนักหนาสำหรับเธอ เธอถูกกีดกันด้วยคำพูด สายตา และมุกตลกที่หยาบคาย

นอกเวลางานเธอส่งเงินให้ญาติ ในที่ทำงานเธอประคองทุกอย่างไว้ไม่ให้จม

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเศรษฐกิจและวัฒนธรรม: เธอทำให้ทั้งอุตสาหกรรมหมุนไปได้ แต่ยังคงล่องหนในสายตาทุกคน

ผู้หญิงชนบท – อายุ 52 ปี

ทางตะวันออกของออริกอนมีเมืองที่เหมือนติดอยู่ในปี 1985 บ้านไม่กี่หลัง ถนนยาวไกล ฤดูหนาวโหดร้าย และสัญญาณโทรศัพท์ที่มีบ้างไม่มีบ้าง

Karen อาศัยอยู่ในเมืองแบบนี้ เธอมีฟาร์มเล็ก ๆ สัตว์ไม่กี่ตัว และงานเสริมในร้านค้า เธอทำทุกอย่างเอง เมื่อต้องการหมอ คุณต้องขับรถหนึ่งชั่วโมง เมื่อต้องการ

บริการใด ๆ คุณต้องนัดล่วงหน้าหลายวัน เมื่อมีอะไรผิดพลาด ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น การหายไปของเธอเป็นเรื่องทางภูมิศาสตร์: เธออยู่ห่างไกลจากโลก และไม่ใช้ เพราะเลือกเอง

ผู้หญิงที่ระดับครอบครัวซึ่งถูกทำลายด้วย

การเสพติด – อายุ 43 ปี ออริกอนเป็นหนึ่งในรัฐที่มีอัตราการเสพติดสูงที่สุด โอปีออยด์ เมทแอมเฟตามีน แอลกอฮอล์ หิมะถล่มอย่างเชื่องช้าที่ไม่เคยหยุด

Tessa มีคู่ชีวิตที่ตอนนี้หลงทางไปแล้ว ลูกเล็กสองคน งานแคชเชียร์ในซูเปอร์มาร์เก็ต ทุกวันเธอต้องปกป้องลูก ๆ รับมือกับผู้ชายที่เธอจำไม่ได้อีกต่อไป ประคองบัญชีให้ลงตัว และต่อสู้กับระบบที่ไม่มีทางออกให้

การหายไปของเธอเป็นเรื่องของสถาบัน: สังคมพูดถึง “วิกฤต” มาหลายปี แต่ไม่มีอะไรเปลี่ยนสำหรับคนที่ประสบมันอยู่ในบ้าน

ปัจจัยลบ – ออริกอน

ออริกอนเป็นรัฐที่โฆษณาตัวเองได้ดี แต่ปกป้องตัวเองได้แย่

ผู้หญิงใช้ชีวิตอยู่ระหว่างสองชั่ว: – ความก้าวหน้าที่เป็นแค่สุนทรียะ – ความเป็นจริงทางสังคมที่ก้าวร้าว

เธอคือคนที่รับแรงกระแทกของความเหลื่อมล้ำ คนที่ค้าจนครอบครัวที่เปราะบาง คนที่ทำงานในภาคส่วนที่ถูกเอารัดเอาเปรียบที่สุด คนที่ค้าจนชุมชนที่การเมืองลึ้มไป

ความงามของออริกอนไม่พอที่จะช่วยมันไว้ได้

บทสะท้อน – ออริกอน

การหายไปของผู้หญิงในออริกอนเกิดจากความจริงที่โหดร้าย: แคบกว่าตัวเอง ทันสมัยนั้นไม่พอที่จะเป็นเช่นนั้นได้จริง

ผู้หญิงที่นี้จ่ายราคาสามอย่าง: – ค่าครองชีพ – งานที่ไม่มั่นคง – ความโดดเดี่ยวทางสังคมและภูมิศาสตร์

มันคือการหายไปที่ไม่ได้เกิดจากความขัดแย้งโดยตรง แต่เกิดจากความไม่ใส่ใจโดยทั่วไป

และบทนี้ทำให้ชัดเจน: เบื้องหลังป่าไม้ ภูเขา ทะเลสาบที่สมบูรณ์แบบ มิวเมิกาที่ใช้การไม่ได้ และมันหนักอึ้งอยู่บนปากของผู้หญิงทั้งหมด

เพนซิลเวเนีย

เพนซิลเวเนียเป็นหนึ่งในรัฐที่แตกแยกที่สุดของอเมริกา ด้านหนึ่งคือเมืองใหญ่—ฟิลาเดลเฟียและพิตส์เบิร์ก—ที่อาบชุ่มไปด้วยประวัติศาสตร์ ความเหลื่อมล้ำ การพินตัวที่ไม่สมบูรณ์ และชุมชนที่ยังมีแผลเปิด อีกด้านหนึ่งคือดินแดนชนบทที่อนุรักษ์นิยม ฟาร์ม เหมืองที่ปิดตัว เมืองที่หยุดนิ่ง และความคิดแบบโบราณ

ที่นี่ผู้หญิงหายไปในสี่ทาง: – ในชานเมืองที่ยากจน – ในชุมชนแออัดอเมริกันที่มีรอยแผลจากความรุนแรง – ในชนบทที่หยุดนิ่ง – ในเมืองสมัยใหม่ที่กลืนกินพวกเธอ

เพนซิลเวเนียเป็นรัฐที่ไม่ให้อภัยคนที่เกิดมาพร้อมของเพียงน้อยนิด และผู้หญิงก็เป็นคนที่จ่ายราคาแพงที่สุดเหมือนเช่นเคย

ผู้หญิงจากชานเมืองยากจนของฟิลาเดลเฟีย

– อายุ 34 ปี Shan อาศัยอยู่ในนอร์ทฟิลาเดลเฟีย มันเป็นย่านที่โหดร้าย มีโรงเรียนที่ดัดจริต และถนนที่คุณรู้สึกถึงความตึงเครียดได้แม้ในเวลากลางวันแสก ๆ

เธอทำงานที่ร้านขายของลดราคา เธอมีลูกสาววัยหกขวบ ทุกเช้าเธอเดินไปส่งลูกที่โรงเรียนด้วยความหวังปนความกลัว: หวังว่าลูกจะมีอนาคตที่ดีกว่า กลัวว่ายานนี้ จะกลืนลูกไป

ค่าจ้างต่ำ ค่าใช้จ่ายสูง บริการไม่เพียงพอ เมืองเฉลิมฉลองการ “ฟื้นคืนชีพ” ของตน แต่การฟื้นคืนชีพนั้นไม่เคยมาถึงบ้านของเธอ

การหายไปของเธอเป็นเรื่องของเมือง: เธอใช้ชีวิตอยู่ตรงจุดที่เมืองตัดสินใจว่าใครควรได้รับความสนใจและใครไม่ควร

ผู้หญิงแห่งรัสต์เบลต์ของพิตส์เบิร์ก – อายุ 48 ปี

พิตส์เบิร์กกลายเป็นเมือง “เทค” “มหาวิทยาลัย” และ “นวัตกรรม” แต่เมืองของชนชั้นแรงงานไม่ได้หายไป: มันแค่ย้ายไปอยู่ชานเมือง ที่ซึ่งไม่มีใครมอง

Linda เคยเป็นช่างเชื่อม เมื่อโรงงานปิด เธอหาได้แต่งงานพาร์ตไทม์: ซูเปอร์มาร์เก็ต งานทำความสะอาด และงานบริการ

การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจให้รางวัลแก่คนหนุ่มสาวที่มีการศึกษาสูง ไม่ใช่ผู้หญิงอย่างเธอ

การหายไปของเธอเป็นเรื่องอุตสาหกรรม: เมืองใหม่ไม่ได้มีที่ให้คนที่สร้างเมืองเก่าขึ้นมา

ผู้หญิงชนบท – อายุ 55 ปี

นอกเมืองเพนซิลเวเนียคืออีกประเทศหนึ่ง: เนินเขา ฟาร์ม เมืองเล็กจิ๋ว โบสถ์ทุกแห่ง ความคิดที่ไม่เปลี่ยนมาหลายชั่วอายุคน

Mary เติบโตที่นี่ เธอมีบ้าน ที่ดินแปลงหนึ่ง สามที่ทำงานเป็นครั้งคราว และลูก ๆ ที่โตแล้ว

เธอทำทุกอย่าง: – บ้าน – สัตว์ – บิล – ทำอาหาร – ดูแลคนชรา – ทำหน้าที่เป็นสะพานระหว่างครอบครัว

เธอได้รับความเคารพ แนนอน แต่ในฐานะหน้าที่ ไม่ใช่ในฐานะปัจเจกบุคคล

การหายไปของเธอเป็นเรื่องวัฒนธรรม: ทูกบหบาถูกเขียนไว้แล้ว

ผู้หญิงผู้อพยพแห่งแอลเลนทาวน์ – อายุ 37 ปี

แอลเลนทาวน์เต็มไปด้วยผู้อพยพชาวลาติน แอฟริกัน อาหรับ และเอเชีย เศรษฐกิจพึ่งพาพวกเขา

Rime ทำงานในโรงงาน กะเช้า สามของเธอทำงานกะดึก พวกเขาได้เจอกันเพียงไม่กี่ชั่วโมงต่อวัน

ค่าจ้างไม่เคยพอ งานใช้แรงกาย สายการผลิตเสียงดังและไม่ปราณี

เธอพูดได้สองภาษา เลี้ยงลูกสามคน และทำงานสองกะเมื่อจำเป็น การหายไปของ เธอเป็นเรื่องเศรษฐกิจและภาษา: เธอคือการมีอยู่ที่ขาดไม่ได้ของเมือง แต่ไม่มีตัว ตนสำหรับคนที่ตัดสินใจ

ปัจฉิมบท – เพนซิลเวเนีย

เพนซิลเวเนียเป็นรัฐที่ใช้ชีวิตอยู่ตรงกลาง: ครึ่งทันสมัย ครึ่งติดค้าง ครึ่งรวย ครึ่งจน ครึ่งก้าวหน้า ครึ่งติดอยู่กับอดีต

ผู้หญิงใช้ชีวิตอยู่ในรอยแยก และพวกเธอยึดทุกสิ่งที่กำลังพังทลายไว้ด้วยกัน
ครอบครัว โรงเรียน ชุมชน เศรษฐกิจที่เปราะบาง

แต่ระบบมองเธอเป็นตัวประกอบ ไม่เคยเป็นตัวเอก

บทสะท้อน – เพนซิลเวเนีย การหายไปของผู้หญิงในเพนซิลเวเนียเกิดจากระยะ
ห่างภายใน: ระยะห่างระหว่างสิ่งที่รัฐเคยเป็นกับสิ่งที่มันอยากจะเป็น

เมืองใหญ่กลืนกิน ชนบทหดตัว เศรษฐกิจระดับกลางปล่อยมือ

ผู้หญิงจบลงด้วยการถูกบีบอยู่ตรงกลาง ที่ซึ่งไม่มีใครมองอย่างแท้จริง

บทนี้ทำให้ชัดเจน: ความเหนื่อยล้าไม่ใช่เหตุผลเงินเพียงวันเดียว มันคือ
บรรทัดฐานประจำวันของผู้หญิงหลายพันคน

โรดไอแลนด์

โรดไอแลนด์คือภาพย่อส่วนของทุกสิ่งที่ใช้การได้และทุกสิ่งที่พังทลายในอเมริกา:
– เมืองชายฝั่งที่ค่าครองชีพแพง – ชานเมืองที่ยากจน – อุตสาหกรรมที่หายไป –
ชุมชนผู้อพยพขนาดใหญ่ – บริการที่จำกัด – ความแตกต่างทางสังคมที่เห็นได้ชัด

พรอวิเดนซ์คือศูนย์กลางของมัน: ทั้งทางวัฒนธรรม วิชาการ และศิลปะ แต่ข้าง ๆ
มหาวิทยาลัยคือความยากจนในเมืองที่ถูกมองข้ามมากที่สุดแห่งหนึ่งทางฝั่งตะวันออก
นอกเมือง เมืองเล็ก ๆ อยู่รอดด้วยงานน้อยนิด การเดินเรือตามฤดูกาล และ
อุตสาหกรรมที่ไม่หวานกลับมา

ผู้หญิงที่หนีหายไปเพราะถูกบีบอัด:

ทุกอย่างแพ่งเกินไป ทุกอย่างใกล้เคียงเกินไป ทุกอย่างเล็กเกินกว่าจะหนีพ้น

ผู้หญิงลาตินาแห่งพรอวิเดนซ์ – อายุ 30 ปี

Marisol อาศัยอยู่ที่เซาท์ไซด์ หนึ่งในย่านที่ยากจนที่สุดของเมือง เธอทำความสะอาด
สะอาดสำนักงานตอนรุ่งสางและร้านอาหารตอนกลางวัน สองงาน ไม่มีความมั่นคง

พรอวิเดนซ์ชอบเรียกตัวเองว่า “เมืองสร้างสรรค์” สำหรับเธอความคิดสร้างสรรค์ก็คือการทำให้รายรับพอกับรายจ่าย

เธอไม่มีประกัน เธอไม่มีวันลาพักร้อน เธอไม่มีที่ว่างให้ผิดพลาด

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเศรษฐกิจและภาษา: เธอทำงานหนักเท่าคนสามคน แต่สำหรับรัฐเธอเป็นเพียงตัวเลขสถิติ

ผู้หญิงที่ทั้งเรียนและทำงาน – อายุ 22 ปี

Brown University ดึงดูดนักศึกษาจากทั่วโลก แต่คนที่มาจากครอบครัวฐานะ
ธรรมดาได้สัมผัสไรต์ไอแลนด์อีกแบบหนึ่ง

Rachel เรียนสังคมวิทยา ทำงานในห้องสมุด เป็นบาร์เทนเดอร์ช่วงสุดสัปดาห์ และ
อยู่ห้องสตูดิโอที่แพ่งเกินจริงร่วมกับคนอื่น

เธอฉลาด มีความสามารถ มุ่งมั่น แต่เธออยู่ภายใต้แรงกดดันมหาศาล: – การเรียน
– การงาน – หนี้สิน – อนาคตที่ไม่แน่นอน

การหายไปของเธอเป็นเรื่องวิชาการ: มหาวิทยาลัยเฉลิมฉลองความหลากหลาย
แต่ไม่ปกป้องคนที่ต้องเรียนไปด้วยและเอาชีวิตรอดไปด้วย

ผู้หญิงแห่งชายฝั่งตามฤดูกาล – อายุ 41 ปี

นิวยอร์กที่สวยงามสำหรับคนที่มาเยือน เป็นหายนะสำหรับคนที่อยู่ที่นั่นตลอดปี

Tanya ทำงานช่วงฤดูร้อนที่ร้านอาหารริมท่าเรือ ในฤดูหนาวเธอหางานอะไรก็ได้ที่มี: ร้านค้า งานทำความสะอาด สัญญาจ้างเล็ก ๆ

นักท่องเที่ยวยาว ผู้อยู่อาศัยจน

การหายไปของเธอเป็นเรื่องตามฤดูกาล: เธอขาดไม่ได้สามเดือน และล่องหนอีกเก้าเดือน

ผู้หญิงเมืองเล็ก – อายุ 54 ปี

นอกพรอวิเดนซ์คือโรดไอแลนด์ที่ถูกลิ้ม: โรงงานทอผ้าเก่า อาคารสีแดง ถนนที่ผู้กร่อน Linda ทำงานในโรงซักรีดอุตสาหกรรม การเคลื่อนไหวช้า ๆ ใต้น้ำร้อน ภาระงานที่ไม่มีวันสิ้นสุด

ค่าจ้างน้อยนิด งานหนัก อนาคตยังคงไม่เปลี่ยน

การหายไปของเธอเป็นเรื่องอุตสาหกรรม: เธอทำงานอยู่ในเงาของอดีตทางเศรษฐกิจที่จะไม่มีวันหวนกลับ

ปัจจัยลบ – โรดไอแลนด์

โรดไอแลนด์เล็ก แต่ปัญหาของมันใหญ่หลวง: ค่าเช่าสูง ค่าจ้างต่ำ โอกาสจำกัด

ผู้หญิงใช้ชีวิตอยู่โดยถูกทั้งหมดนี้บดขยี้ อยู่แนวหน้าเสมอ ไม่เคยได้รับการคุ้มครอง

บทสะท้อน – โรดไอแลนด์

การหายไปของผู้หญิงที่นี่เกิดจากความย้อนแย้ง: รัฐเล็กจ้าวที่ไม่สามารถปกป้องใครได้

มันคือการหายไปที่ประกอบด้วยพื้นที่เล็กจ้าวและโอกาสเล็กจ้าว: เล็กเกินกว่าจะไต่ขึ้น แคบเกินกว่าจะหนีพ้น

และในพื้นที่ที่อัดอัดเหล่านี้ ผู้หญิงปกครองทั้งรัฐ ที่มองพวกเธอว่าเป็นส่วนหนึ่งของภูมิทัศน์

เซาท์แคโรไลนา

เซาท์แคโรไลนาเป็นรัฐแห่งความแตกต่างอย่างสุดขั้ว: ชายหาดที่สมบูรณ์แบบกับความยากจนสุดขีด ประวัติศาสตร์อาณานิคมกับชุมชนคนผิวดำที่ยังคงยากจน เมืองที่กำลังเติบโตกับชนเมืองที่หยุดนิ่ง การท่องเที่ยวที่สวยงามราวภาพวาดกับงาน

ค่าจ้างต่ำ มันคือหนึ่งในที่ที่ผู้หญิงแบภาระหนักที่สุด ท่ามกลางประเพณี ศาสนา ครอบครัว ค่าใช้จ่ายที่สูงลิ่ว และบริการที่ย่ำแย่ และยังเป็นหนึ่งในรัฐที่เสรีภาพของผู้หญิงยังถูกถกเถียง จำกัด และควบคุม

เซาท์แคโรไลนาแต่งตัวดีเมื่อจำเป็น แต่กระดุกสันหลังของมันถูกคว่ำไว้ด้วยผู้หญิงที่ไม่มีใครมองเห็น

ผู้หญิงแอฟริกันอเมริกันแห่งโลว์คันทรี่ – อายุ 36

บี

Amina อาศัยอยู่ในชาร์ลสตัน ในชุมชนกัลลาห์กีซี เธอแบกมรดกทางวัฒนธรรมอันยิ่งใหญ่: ประวัติศาสตร์ของการเป็นทาส การต่อต้าน และอัตลักษณ์ที่รักษาไว้ได้แม้จะเผชิญทุกสิ่ง

เธอทำงานในร้านอาหารสำหรับนักท่องเที่ยวกลางเมือง เธอเสิร์ฟอาหารที่ได้แรงบันดาลใจจากวัฒนธรรมของเธอให้คนที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของมัน

เธอเป็นแม่ เป็นลูกสาว และเป็นคนทำงาน เธอทำงานกะยาว ได้ค่าจ้างที่สูงสำหรับเมืองแต่ต่ำสำหรับการใช้ชีวิตที่นี่ เพราะชาร์ลสตันแพงเกินไปแล้วสำหรับคนที่เกิดที่นี่

การหายไปของเธอเป็นเรื่องประวัติศาสตร์และเรื่องของเมือง: ประวัติศาสตร์ของคนผิวดำที่นี้คือรากฐานของทุกสิ่ง แต่มันยังคงอยู่นอกเรื่องเล่าอย่างเป็นทางการ

ผู้หญิงผิวขาวแห่งภาคใต้อนุรักษ์นิยม – อายุ 42

บี

Megan อาศัยอยู่ในพื้นที่ชนบทระหว่างแอนเดอร์สันกับกรีนวูด ครอบครัวของเธออนุรักษ์นิยม โปสท์คือศูนย์กลาง และชุมชนปิดตัว ที่นี้กฎไม่ได้ถูกเขียนไว้ แต่เข้มงวดกว่ากฎหมาย สามียางเธอทำงานก่อสร้าง ส่วนเธอทำงานเป็นแคชเชียร์ในห้างสรรพสินค้า

ทุกการตัดสินใจถูกชั่งน้ำหนัก: จะแต่งตัวอย่างไร จะพูดอะไร จะคิดอะไร การหย่าร้างถูกมองว่าเป็นเรื่องอื้อฉาว การไม่มีลูกเป็นบาป การขออิสระในการใช้ชีวิตคือ

“การขาดศรัทธา”

การหายไปของเธอเป็นเรื่องวัฒนธรรม: เธอใช้ชีวิตอยู่ในบทบาทที่คนอื่นตัดสินให้ และการเปลี่ยนนั้นหมายถึงการสูญเสียทุกอย่าง

ผู้หญิงสายทองเทียวในเมอร์เทิลบีช – อายุ 29 ปี

Jamie ทำงานที่โรงแรมริมชายฝั่ง แผนกต้อนรับในฤดูร้อน ทำความสะอาดในฤดูหนาว อะไรก็ได้ที่มีความต้องการ

เมอร์เทิลบีชดูเหมือนสวรรค์สำหรับคนที่มาเยือน แต่เป็นกรงขังสำหรับคนที่ทำงานที่นั่น: ค่าจ้างต่ำ ค่าเช่าสูง ขึ้นอยู่กับฤดูกาลทั้งหมด ความมั่นคงเป็นศูนย์

Jamie อาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์เล็ก ๆ ที่แชร์กับคนอื่น เธอทำงานหกวันต่อสัปดาห์ และเมื่อฤดูกาลจบลง เธอต้องภาวนาให้ฤดูหนาวไม่โหดร้าย

การหายไปของเธอเป็นเรื่องเศรษฐกิจ: ทุกอย่างหมุนรอบนักทองเทียว ไม่มีอะไรหมุนรอบผู้อยู่อาศัย

ผู้หญิงที่ไม่มีประกันสุขภาพ – อายุ 55 ปี

เซาท์แคโรไลนาเป็นหนึ่งในรัฐที่เข้าถึงบริการสุขภาพได้น้อยที่สุด ผู้หญิงทำงานจำนวนมากไม่มีประกัน หลายคนยอมสละการรักษาที่จำเป็น Linda ทำงานเป็นพนักงานทำความสะอาดที่คลินิก เธอเห็นระบบสุขภาพจากข้างในทุกวัน แต่ไม่มีเงินจ่ายให้ตัวเอง

เธอปวดมือเรื้อรัง แต่เธอหยุดไม่ได้ เธอกลัวการตรวจสุขภาพเพราะรู้ว่าเธอไม่มีเงินจ่ายค่ารักษา

การหายไปของเธอเป็นเรื่องสุขภาพ: เธอทำงานอยู่รอบการดูแลคนอื่น และไม่มีสิทธิ์ได้รับการดูแลของตัวเอง

ปัจฉิมบท – เซาท์แคโรไลนา

เซาท์แคโรไลนาเป็นรัฐที่ใช้ชีวิตอยู่ในความตึงเครียดไม่หยุดระหว่างความทันสมัยกับประเพณี ระหว่างความมั่งคั่งที่มองเห็นกับความยากจนที่ซ่อนอยู่

ผู้หญิงจ่ายราคาของความขัดแย้งทั้งหมด: – ศาสนาที่เคร่งครัด – บทบาทที่ปิดตาย – การท่องเที่ยวที่เอารัดเอาเปรียบ – การเหยียดเชื้อชาติที่ฝังรากลึก – บริการสุขภาพที่เข้าไม่ถึง – ค่าจ้างที่ต่ำเกินไป

เธอคือเสาค้ำ แต่ถูกปฏิบัติเหมือนเครื่องประดับชิ้นเล็ก ๆ

บทสะท้อน – เซาท์แคโรไลนา

ที่นี่การหายไปของผู้หญิงเกิดจากการพันกันอย่างสมบูรณ์แบบของ: ประวัติศาสตร์ที่หนักอึ้ง ศาสนาที่ครอบงำ และเศรษฐกิจที่เปราะบาง

ผู้หญิงใช้ชีวิตติดอยู่ระหว่างอดีตกับปัจจุบัน: อดีตจำกัดพวกเธอ ปัจจุบันกลืนกินพวกเธอ และอนาคตก็ไม่มีอะไรรับประกัน

และบทนี้มีไว้เพื่อเปิดเผยความจริงที่เปลือยเปล่า: เซาท์แคโรไลนาไม่ได้แข็งแกร่ง เพราะอยากเป็นเช่นนั้น มันแข็งแกร่งเพราะไม่ยอมเปลี่ยนแปลง และคนที่จ่ายราคาของการอยู่นิ่งนี้คือผู้หญิงเสมอ

Ferdinando Frega